

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA A L'ACTE D'HOMENATGE A JOAN REVENTÓS, AL CASINO ALIANÇA DEL POBLE NOU (22/01/2006)

VERSIÓ NO CORREGIDA

Bon dia, companyes i companys, amics i amigues.

Ara fa dos anys que perdíem al pare del socialisme català, en Joan Reventós i Carner.

L'home que, sens dubte, ha realitzat l'aportació més essencial i bàsica per a la construcció i la unitat dels socialistes a Catalunya.

Com a Primer Secretari del PSC vull subratllar aquest fet, tot i que sigui a costa de repetir, potser una mica, el que ja han dit els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula.

En efecte, en Joan Reventós va jugar un paper primordial en el procés d'unitat de l'espai socialista a casa nostra.

Va fer-ho durant la llarga i difícil clandestinitat.

Primer a través del Moviment Socialista de Catalunya en els anys 50 i 60.

Més tard, a partir del 1974, juntament amb molts dels que sou avui aquí presents, a través de Convergència Socialista de Catalunya, formació que després donaria pas al naixement del PSC-CONGRÉS.

En Reventós va batallar, doncs, de forma tenaç per la unitat dels socialistes.

Una unitat que ell desitjava i anhelava per no repetir justament el greu error històric que va ser la fragmentació de l'espai socialista durant els anys vint i també en temps de la República.

Després de la mort del dictador, en Joan Reventós va continuar relligant la unitat socialista. Primer, a través del pacte d'abril de 1977 amb la Federació Catalana del PSOE i, després, un cop guanyades les eleccions de juny de 1977, impulsant la creació d'un nou partit.

Un partit que aplegava finalment a les tres formacions del socialisme democràtic a Catalunya. Un procés de fusió que no fou fàcil, que rebé crítiques dels uns i dels altres.

Una fusió de trets partits que un cop feta tingué també després moments delicats i que només se superà amb una política d'integració, autènticament unitària.

Una política al davant de la qual, com a Primer Secretari, se situà en tot moment en Joan Reventós, amb l'estreta i eficaç col·laboració d'en Raimon Obiols i de Josep Maria Sala.

El juliol de 1978 naixia, doncs, el nostre partit. El Partit dels Socialistes. El partit de tots i de totes.

El PSC es federava amb el PSOE tot preservant la seva sobirania i la seva identitat, tal com recull el protocol d'unitat que en Joan Reventós va negociar amb Felipe González i Alfonso Guerra, tot fent-los comprendre el fet que a Catalunya no es podien cometre els errors del passat.

Per tant, cal dir ben alt i ben fort que en Joan Reventós ha estat des del punt de vista del nostre partit un home fonamental.

I segurament ho ha estat perquè reunia dues condicions personals: **la tenacitat i la generositat.**

Un home generós perquè no ambicionava particularment res i, en canvi, lluitava, batallava a fons, pels seus objectius polítics.

En Reventós, com tots els que estan convençuts d'allò que fan –i que, a més, els toca viure moments històrics particularment densos-, fou capaç de jugar-se-la físicament, econòmicament, de sacrificar la seva privacitat i la seva vida familiar.

I, això ho va fer, com a mínim, durant els vint-i-set anys que lluità políticament des de la clandestinitat, entre 1949 i 1977.

Un home fidel a si mateix.

Un home honest i lleial.

Un home fidel als seus amics.

Un home cent per cent del PSC.

Un home cent per cent **nostre**.

Crec que aquesta **generositat i aquesta tenacitat** defineixen molt bé com era en Joan Reventós.

Però, si em permeteu, us diré que aquests dos elements són també representatius, fins a un cert punt, del tarannà del conjunt del nostre partit com a col·lectiu.

En efecte, la tenacitat i la generositat defineixen bé allò que ha estat el PSC al llarg de la seva història en aquests 28 anys.

La tossuderia, la tenacitat, d'en Reventós per construir un espai socialista fort i cohesionat ha estat sens dubte un gran èxit.

Avui, la tenacitat d'en Joan Reventós ja fa molts anys que s'ha fet realitat. I el PSC no és tan sols un gran partit, sinó el partit de la majoria.

Perquè som la força que ha guanyat més eleccions des de l'any 1977. I, el que és més important, la força que avui té la confiança majoritària del nostre poble.

Perquè som un partit que en Reventós el va pensar per a governar.

Escolteu, en Reventós era un polític que pensava i actuava sempre a partir de realitats concretes. Un home que sabia

molt bé que els projectes s'articulen sempre en base a les persones i a les circumstàncies precises.

I per això en Reventós volia un partit que fos la síntesi històrica dels diversos passats. Que fos la síntesi de tota la càrrega cultural i política de la qual els socialistes catalans ens sentim hereus i orgullosos. Però també volia un partit que fos la síntesi política actual, la de la Catalunya real i concreta.

En el discurs de clausura del Congrés d'Unitat Socialista, l'any 1978, en Reventós afirmava que: “aquestes dues síntesis –la històrica i la social- calia que es reflectissin en un sol projecte polític. I que aquest projecte es concretava en un partit de lluita política i ideològica que alhora havia de ser també una força de govern”.

Avui, en Reventós, invertiria segurament els termes i diria que el nostre projecte polític necessita ser una força que - alhora que governa- és capaç de lluitar políticament, socialment, culturalment.

Us convido, doncs, a que aquest homenatge a Joan Reventós sigui també un bon moment per no oblidar-nos mai d'aquest principi tan absolutament fonamental per tenir

una força socialista en forma, dinàmica i actual. Tal com ell volia .

Com us dic, tenacitat i alhora generositat d'en Reventós.

Fixem-nos per exemple en la generosa fidelitat de Reventós a la figura de Josep Tarradellas.

Perquè, en efecte, com ja s'ha dit abans, és en Joan Reventós i som els socialistes catalans els que fem inevitable l'any 1977, després de les eleccions de juny, no tan sols el restabliment de la Generalitat sinó el retorn del president a l'exili.

Malgrat la distància generacional i tots els desacords polítics que es vulguin (i que foren molts en certs moments), en Reventós i en Tarradellas compartien una mateixa concepció del catalanisme popular i un lligam polític i sentimental amb la Catalunya republicana i liberal dels anys trenta.

Amb la Catalunya de l'avi matern d'en Reventós, Jaume Carner (catalanista de pro i ministre d'Azaña), i també amb la del seu propi pare, Manuel Reventós, economista prestigiós i home de gran cultura.

El retorn de Tarradellas com a President de la Generalitat fou un acte de generositat però també de coherència política amb el nostre desig que la transició fos també un exercici de ruptura i de reconeixement de la legalitat democràtica republicana.

En Reventós, l'any 1999, en qualitat de President del Parlament de Catalunya, afirmava que:

“el judici de la història s'alçarà per sobre de les petites coses de la política. El judici de la història retindrà tan sols els actes de la gran política. I Josep Tarradellas n'ha protagonitzat un dels pocs de la nostra història del segle XX.”

Per tant, escolteu, ni tarradellisme ni antitarradellisme, sinó senzillament el reconeixement de la voluntat del vell president d'organitzar un consens nacional bàsic entorn de la institució de la Generalitat.

Una altra cosa és que l'any 1980 les coses als socialistes ens van anar malament, després d'haver guanyat totes les eleccions anteriors.

Segur que per errors nostres, indubtablement. però també en bona part perquè la campanya del 80 va ser duríssima, molt negativa i les dretes van practicar un joc brut que nosaltres no podíem sospitar.

En aquell moment neix una de les calúmnies més persistents de la nostra democràcia, l'acusació de sucursalisme envers l'esquerra catalana, especialment contra nosaltres.

Greu falsedat que Jordi Pujol i CiU van convertir en una arma de combat que arribà a extrems d'autèntica fòbia antisocialista durant tota la dècada dels vuitanta.

Fòbia, diguem-ho també ara, que encara hi ha a qui li dura.

Precisament, l'any 1982, en Joan Reventós denunciava des de la tribuna del Parlament de Catalunya la voluntat d'identificar Catalunya amb una sola opció política concreta. La voluntat de desencadenar un procés que inventava enemics interiors per així dividir-nos en bons i mals catalans. La voluntat de projectar un esperit de fanatisme primari dels qui no estan amb mi estan contra Catalunya.

Companyes i companys, aquest fou el clima que els socialistes van haver de patir durant molts anys. Un clima hostil des del nacionalisme que va sofrir en Joan Reventós, com també en Raimon Obiols, Joaquim Nadal o Narcís Serra.

Una Catalunya que durant els més de 20 anys del pujolisme a voltes semblava empetitir-se espiritualment, culturalment, en projectes, en idees, en ambicions, amb un govern que només sabia jugar bé en el terreny del victimisme i del peix al cove.

Avui, 25 anys després, Catalunya ha tornat a superar les “petites coses de la política”. Ha tornat a escriure un altre acte polític amb lletres majúscules.

L'elecció de Pasqual Maragall com a President de la Generalitat i la formació d'un govern d'esquerres i catalanista en fou l'anunci, sens dubte. I en Reventós va poder veure-ho poc abans de morir i per a ell fou una enorme satisfacció.

Però ara, avui, estem en condicions de anunciar l'inici d'un nou capítol de la història: l'aprovació d'un nou estatut que obre el camí per a un autogovern a l'alçada del segle XXI.

D'un nou estatut que impulsarà un Estat de les autonomies modern i federal, capaç de multiplicar totes les potencialitats de l'Espanya plural.

Sempre hem dit que l'èxit estava garantit si el conjunt del catalanisme recuperava el seu tret més definidor i ambició:

Aquell que ens diu que, sense deixar de ser nosaltres i d'afirmar allò que nosaltres som (una nació per cultura, per història i, en primer lloc, per voluntat), no vol separar la vocació d'autogovern de la voluntat expressa i clara de vertebrar un projecte útil per al conjunt d'Espanya.

Perquè el catalanisme més útil a Catalunya ha estat –i continuarà sent, no ho dubteu- aquell capaç de tenir també una dimensió espanyola i, alhora, de reconèixer la seva pròpia pluralitat.

Avui, companyes i companys, la proposta dels socialistes catalans és la de tornar a ser els primers, encapçalant el procés de federalització del model autonòmic.

Com deia en Joan Reventós es tracta de portar fins a les últimes conseqüències a Espanya la proposta regeneracionista, federalista i reformista del catalanisme.

Però sense petulància, sense esperit de superioritat, teixint totes les complicitats polítiques, socials i culturals necessàries Ebre enllà.

I sens dubte avui el catalanisme reformista que impulsa el socialisme català té un aliat de primera, el President del Govern i Secretari General del PSOE, José Luís Rodríguez Zapatero.

Aquesta és avui l'aposta tenaç i generosa dels socialistes catalans.

Tenaç perquè, com es demostra avui, no defallim fins a aconseguir-ho. Perquè estem absolutament convençuts que no sols és possible, no sols és necessari, és imprescindible, companyes i companys.

I per això podem afirmar rotundament que l'èxit que celebrem avui ha estat possible perquè nosaltres hem fet tots els esforços necessaris, fins i tot sacrificant el legítim protagonisme que ens pertoca com a principal força política de Catalunya en tot aquest procés negociador.

Protagonisme que hem exercit en les negociacions, en la concreció dels acords, però que no l'exhibim grollerament, entre d'altres coses perquè no cal.

Tothom sap que nosaltres hem lluitat des dels dos cantons de la taula negociadora perquè s'arribés a l'acord. Tothom sap que sense Manuela de Madre la capacitat de convicció del catalanisme hagués estat molt menor, Catalunya endins i Catalunya enfora. Tothom sap que sense Antoni Castells el nou finançament hagués embarrancat en una reivindicació il·lusòria del concert econòmic. Tothom sap tot això.

El poble de Catalunya valora molt aquells que hi hem posat més ganys i que hi hem arriscat més coses.

I valorarà menys a qui hagi treballat només a partir del càlcul partidista i hagi actuat permanentment des de la desconfiança.

El poble de Catalunya valorarà molt aquells que en moments de confusió hem preferit el silenci i la discreció al mullader gratuït i desqualificador que sí han practicat d'altres.

Perquè hi ha qui sempre hem tingut paraules d'optimisme i confiança, i altres que no s'han cansat de vaticinar el fracàs, l'engany i l'autogol, arribant de vegades a fer el joc a una dreta que volia convertir el debat estatutari en un arma contra el Govern d'Espanya.

Sense govern catalanista i d'esquerres, sense l'acord del Tinell, no hi hauria nou Estatut com ha estat el cas al llarg de dues dècades.

Sense la victòria socialista a les eleccions generals del 2004, no tindríem ara un nou Estatut a tocar de dits. Com la victòria dels Socialistes de Catalunya l'any 1977, encapçalats per Joan Reventós, va obrir la porta al restabliment de les nostres institucions i al retorn del President Tarradellas, en tant que President de la Generalitat.

El President Zapatero ha fet possible un nou Estatut gràcies, en primer lloc, a més d'un milió i mig de catalans que van recolzar-nos a les darreres eleccions generals. Zapatero ho ha fet possible, també, gràcies a la investidura en la que va obtenir el suport d'ERC i d'ICV-Izquierda Unida.

I permeteu-me que acabi amb una reflexió més de fons. Com és possible que algú pensés en un escenari de retirada de l'Estatut davant l'ofensiva ferotge de la dreta espanyola? Com és possible que algú pensés que podíem abandonar davant l'agressiva campanya de la d'una dreta que no sols té expressió política sinó també mediàtica, i econòmica, i el suport d'alguns sectors de la magistratura?

I, per cert, què dirà ara el PP? Quan tothom vegi que ni es trenca Espanya, ni es trenca el poder judicial, ni es trenca la Seguretat Social, ni ningú és obligat a parlar en una o altra llengua, ni es trenca la convivència a Catalunya, què dirà el PP?

Reconeixeran que han mentit? Reconeixeran que han manipulat? Reconeixeran que s'han equivocat?

Sortirà Acebes dient que és una victòria d'ETA? Espero que no. Espero que Piqué se'n cuidi que no haguem d'escoltar més barbaritats dels que no han dubtat a intentar l'enfrontament entre Comunitats Autònomes, com en el cas dels papers incautats a la Generalitat a la guerra civil.

El poble, que és molt savi, jutjarà. I potser tindrà un judici menys dur si el PP rectifica.

Tanquem avui aquest acte d'homenatge a Joan Reventós que coincideix feliçment amb l'anunci que tindrem un nou Estatut convençuts que el poble de Catalunya valorarà la tasca d'aquells que, com en Joan Reventós, practiquen la política de la tenacitat, la paciència, la responsabilitat i la generositat. La política que, seguint el mestratge de Reventós, practica dia a dia el Partit dels Socialistes de Catalunya, el partit que Joan Reventós va fundar.

Moltes gràcies.